

[Poul Hartling.]

eller et maksimum for den lønudvikling, som må ske i 1977 og 1978. Vi accepterer ikke, at denne målsætning kan være realistisk. Vi har gang på gang argumenteret om det, og jeg skal ikke gentage det, men bare sige, at det holder ikke. Fra nu af — ja, igennem denne del af 1976 og frem til 1. marts 1977 — vil omkostningsniveauet stige, vi kan vel have lov at sige vil stige med ikke ringe fart, også noget inspireret af det, regeringens plan har indeholdt; derefter skulle der så være et loft. Vi har påvist — og det skal nok vise sig, at vi får sørgelig ret — at det loft holder ikke. Venstre finder derfor denne første del af folketingsbeslutningen utilstrækkelig, uholdbar, og kan ikke lægge vore stemmer til den.

Så kommer vi til den anden halvdel af folketingsbeslutningen. Den går ud på et forslag om, at man skal lade udbetalingen af dyrtidsportion nr. 2 til september 1977 eller eventuelt til marts 1978 kompensere ved, at man overfører 1.700 mill. kr. godt og vel til ATP-fondens lønmodtagerkonti. Dette forslag har hentet sit mønster fra en rapport om økonomisk demokrati, som LO forelagde til en kongres i 1971.

Efter hvad der er oplyst over for udvalget, vil det indebære, at det første år, hvor en sådan portion skal indbetales til ATP af statens penge, vil der blive stillet 1.625 mill. kr. til rådighed for aktieopkøb og hvert af de efterfølgende år mindst 425 mill. kr. Det er interessant at vurdere disse tal på baggrund af, at der på Københavns aktiebørs på 1 år omsættes for 850 mill. kr.

Venstre ønsker ikke en aktieopkøbende fond af denne størrelse skabt ved hjælp af indskud fra statskassen. Vi vender os imod den idé. Forslaget indebærer for erhvervslivet, at denne omkostning, som sådan bliver neutraliseret, vender tilbage, når der er gået et års tid, og det betyder jo blot, at omkostningsproblemet er udskudt, at det ikke er løst, men at det vender tilbage med fornyet styrke.

Og ser man sagen fra lønmodtagernes synspunkt, så er denne ordning lige så utilfredsstillende. Mens en direkte skattelettelse — og det var jo vores forslag, at man skulle lade lønforhøjelser afløse af skattelettelser, fordi vi tror, at en lønmodtager er bedre tjent med at få en skatte-

lettelse end en lønforhøjelse — mens en direkte skattelettelse vil give lønmodtageren en øjeblikkelig og varig og fuldgyldig kompensation for en dyrtidsportion, så betyder regeringens forslag, at denne kompensation først i en fjern fremtid når frem til den enkelte lønmodtager.

Det forslag til beslutning, vi her diskuterer, er jo kernen i regeringens indkomstpolitik eller indkomstplan. Når vi ser på helheden, som vi dels har stemt om i de tidligere forhandlinger i dag, dels i den beslutning, der nu skal stemmes om, så må vi sige, at denne økonomiske politik i sin helhed ikke vil løse de fundamentale problemer i dansk økonomi. Jeg hørte godt, at hr. Kjeld Olesen sagde, at det naturligvis ikke vil løse vore problemer, for arbejdsløsheden er jo ikke væk i morgen. Der er ingen, der har drømt om, at nogen plan kunne få arbejdsløsheden væk i morgen, men det er lidt for letsindigt at tale om det på den måde, når man må konstatere, at regeringens plan efter de oplysninger, der ligger for os, ikke vil have nogen nævneværdig indflydelse på arbejdsløsheden. Der er ingen, der siger, at den er væk i morgen, men den er heller ikke væk efter denne plan om nogle måneder eller om et år. For et års tid siden stod statsministeren her og sagde, at om et år vil alle have job, men arbejdsløsheden er blevet større. Vi siger altså, at denne indkomstplan, denne økonomiske politik, vil ikke løse arbejdsløshedens problem, ja, vi kan risikere at få flere arbejdsløse i de nærmeste måneder også udregnet på årsbasis.

Den betalingsbalance, som er vores store problem, vil planen heller ikke være nogen løsning over for. Nej, sagen er, som det klart er blevet sagt i udvalget af regeringen, at vi vil komme til at forøge vores gæld til udlandet. Dag efter dag skal vi låne millioner af kroner i de næste 5 år. Og først når gælden er fordoblet fra beløbet i dag, vil der blive tale om, at vi kan begynde at nedbringe den. Vi mener, at en sådan plan er alt for svag, og når man kan sige, at den ikke løser problemerne, hvad bliver der så tilbage af den hele aktion?

Det er regeringens og socialdemokratiets plan, vi her har til behandling. Det er socialdemokratiet og den socialdemokratiske mindretalsregering, der har sat sin signatur